πρέπει νὰ τὸν βάλουμε στὸ κρεββάτι. Κάνε μου τὴ χάρι νὰ μὲ βοηθήσετε, γιατὶ στὰ χάλια ποὺ εἶνε, δὲν θὰ τὰ καταφέρω μονάχη μου.

Τὸν ξάπλωσαν στὸ κρεββάτι. Μεθυσμένος καθὼς ἦταν, δὲν σάλευε καθόλου.

Ἡ γυναῖκα του, ποὺ ἐντωμεταξὺ εἶχε πέσει ὁ θυμός της, τὸν κύτταζε τώρα μὲ τρυφερότητα.

— Κυττάχτε τον ἀλήθεια! εἶπε, γυρίζοντας στὸ γιατρό. Πέστε μου, δὲν ἔχει ὄμορφο κεφάλι, γιὰ τὴν ἡλικία του;

— Πράγματι, ἐβεβαίωσε ὁ γιατρός, ποὺ ἄρχιζε νὰ διασκεδάζη' μὲ τὰ λόγια της.

— Ἀλλὰ τὸ βάσανο τῆς ζωῆς μου εἶνε ἄλλο πρᾶγμα, ἐξακολούθησε ἡ γρηοῦλα. Ἔτσι μοῦ γυρίζει πάντα σ' αὐτὰ τὰ χάλια κατὰ τὰ ξημερώματα. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωνέψη πὼς γέρασε πειά. Μασκαρεύεται, γιὰ νὰ τὸν περνοῦν γιὰ νέο. Νομίζει πὼς ἔτσι μπορεῖ νἄχη πάλι τὶς παλιές του ἐπιτυχίες στὶς γυναῖκες.

Ὁ γέρος εἶχε ἀποκοιμηθεῖ πειὰ καὶ ροχάλιζε.

— Ἄ! ὅσο γιὰ ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες, εἶχε κι' εἶχε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Οὔτε κανένας τενόρος, οὔτε κανένας στρατηγὸς δὲν εἶχε ποτὲ τόσα θύματα.

— Ἀλήθεια;

— Παραξενεύεσθε, βεβαια, γιατὶ δὲν τὸν ἐγνωρίσατε στὸν καιρό του. Σ' ἕνα χρό τὸν γνώρισα κι' ἐγώ. Πάντα πήγαινε στοὺς χορούς. Καὶ καθὼς τὸν εἶδα, πάτησα σὰν τὸ ψάρι στ' ἀγκίστρι. Ὄμορφος, κύριέ μου ὄμορφος σὰν ζωγραφιά, μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του. Μὲ πῆρε μαζὶ του ἐκείνη τὴ βραδειὰ κι' ἀπὸ τότε δὲν τὸν ἄφησα πειὰ ποτέ, οὔτε μιὰ μέρα, μ' ὅλα τὰ φαρμάκια ποὺ μὲ πότισε. Καὶ μὲ πότισε δὰ τόσα φαρμάκια!...

— Εἶσθε παντρεμένοι;

— Ναί, κύριε... ἀλλοιῶς θὰ μὲ παρατοῦσε καὶ μένα, σὰν τὶς ἄλλες. Ἤμουν ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ δοῦλα του κι' ὅ,τι ἤθελε ὅς τὰ τώρα. Καὶ πάντα ἔκλαιγα, ἔκλαιγα καὶ ὑπόφεσα ἐξ αἰτίας του. Γιατὶ ἐρχόταν καὶ μοῦ διηγόταν τὶς κατακτήσεις του. Σὲ μένα.... σὲ μένα τὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ καταλαβαίνη τί κακὸ μοῦ ἔκανε ἔτσι.

— Τί δουλειὰ ἔκανε;

— Ἀλήθεια... ξέχασα νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἦταν πρῶτος κάλφας στοῦ Μαρτέλ. Ἀλλὰ κάλφας ποὺ δὲν εἶχε τὸν ὅμοιό του....

— Στοῦ Μαρτέλ;... Ποιανοῦ Μαρτέλ;

— Στοῦ κουρέως, κύριε, στοῦ μεγάλου κουρέως τῆς Ὄπεραις. Καὶ ἡ πελατεία του ἦταν ἡ μεγάλες ἀρτίστες τοῦ θεάτρου, ποὺ τοῦ ἔδιναν ἠγεμονικὰ πουρμπουάρ. Τοὺς ἄρεσε, βλέπετε. Τὸν ἔπαιρναν στὰ σπίτια τους... κι' ὕστερα ἐρχόταν καὶ μοῦ τἄλεγε, γιατὶ ἔτσι εἶνε οἱ ἄντρες. Νοιώθοιν ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση νὰ διηγοῦνται τὶς ἐπιτυχίες τους. Ὅταν γύριζε τὸ βράδυ γλυκός, μὲ τὰ μάτια του κοιμένα, ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου: «Ἀκόμα μιὰ κατάφερε, ὁ ἄθλιος». Καὶ σὲ λίγο πράγματι μοῦ διηγόταν τὰ κατορθώματά του, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη τὸν πόνο μου. Ἦταν ἐπιπόλαιος. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸν μισοῦσα κι' ἐγώ. Ἔτσι τὸν βρήκανε τὰ γεράματα...

.... Ἄχ! κύριέ μου! Σὰν εἶδα τὶς πρῶτες του ἄσπρες τρίχες, πῆγα νὰ χάσω τὸ νοῦ μου ἀπ' τὴ χαρά μου —μιὰ ἄθλια χαρά— ἀλλὰ τόσο μεγάλη, τόσο βαθειά! Εἶπα μέσα μου: «Πάει πειὰ τελείωσε. Θὰ ἡσυχάσω». Καὶ χαρούμενα μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ τὸν εἶχα πειὰ ἐγὼ μονάχα, πὼς ἡ ἄλλες δὲν θὰ τὸν θέλανε πειά.

.... Ἦταν, θυμᾶμαι, ἕνα πρωί. Μόλις εἶχα ξυπνήσει. Ἐκεῖνος κοιμόταν ἀκόμα, ὅταν, σκύβοντας γιὰ νὰ τὸν φιλήσω —ἔτσι τὸν ξυπνοῦσα πάντα— εἶδα στὶς μπόκλες του, ἐκεῖ δὰ στὸν κρόταφο, μιὰ μικρὴ τριχίτσα ποὺ γκάλιζε σὰν ἀσημένια κλωστή. Ἦταν ἡ πρώτη του λευκὴ τρίχα. Δὲν πίστευα τὰ μάτια μου! Ἀπίστευτο μοῦ φαινότανε! Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκα νὰ τὴν κόψω σιγὰ-σιγά, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἰδῆ ἐκεῖνος. Ἀλλὰ σὲ λίγο εἶδα πὼς ἦταν ἄλλη μιὰ ἄσπρη τρίχα, λίγο παραπάνω. Ἄχ! νὰ ξέρατε πῶς χτυποῦσε ἡ καρδιά μου! Κατὰ βάθος ὅμως ἤμουν εὐχαριστημένη. Σηκώθηκα σιγὰ-σιγὰ κι' ἄρχισα νὰ συγυρίζω τὴν κάμαρά μας, χωρὶς νὰ τὸν ξυπνήσω. Ἔνιωθα μιὰ ἀλλοιότικη χαρὰ νὰ φουσκώνη τὰ στήθη μου, κάτι σὰν χαιρεκακία. Κι' ὅταν ἐκεῖνος σὲ λίγο ξύπνησε μόνος του, τοῦ εἶπα:

— Ξέρεις τί εἶδα τὴν ὥρα ποὺ κοιμόσουνα;

— Σὰν τί πρᾶμα;

— Ἀνακάλυψα πὼς ἔχεις ἄσπρες τρίχες στὰ μαλλιά σου

Ἀνασηκώθηκε, σὰν νὰ τὸν δάγκωσε φεῖδι καὶ μὲ κύτταξε μὲ κακία.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ναί, σοῦ λέω. Εἶδα τέσσερες ἄσπρες τρίχες στὸν ἀριστερό σου κρόταφο.

Πήδηξε ἀπ' τὸ κρεββάτι κι' ἔτρεξε στὸν καθρέφτη. Ἔψαχνε νὰ τὶς βρῆ, μὰ δὲν τὶς ἔβρισκε. Πῆγα τότε κοντά του καὶ τοῦ τὶς ἔδειξα μιὰ-μιά, λέγοντας:

«—Μὴ σοῦ φαίνεται δὰ καὶ παράξενο μὲ τὴ ζωὴ ποὺ κάνεις. Σὲ δυὸ χρόνια θᾶσαι κάταστρος».

.... Ἔ, λοιπόν, κύριέ μου, θαρρεῖς πὼς ἤμουνα προφήτης. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια ἦταν ἀγνώριστος. Εἶχε γεράσει. Πόσο γρήγορα ἀλλάζει ὁ ἄνθρωπος! Ἦταν, βέβαια, ἀκόμα ὡμορφάνθρωπος, ἀλλὰ εἶχε χάσει πειὰ τὴ φρεσκάδα του κι' ἡ γυναῖκες δὲν τὸν κυνηγοῦσαν πειά, ὅπως πρίν. Ζωὴ μαύρη κι' ἄραχλη ποὺ πέρασα τότε! Τίποτε δὲν τοῦ ἄρεσε, τίποτε, τίποτε. Διαρκῶς ἦταν στὰ νεῦρα του. Ἄφησε τὴ δουλειά του, γιὰ ν' ἀνοίξη κατελλάδικο. Ἔχασε τοῦ κόσμου τὰ λεφτά. Ὕστερα θέλησε νὰ γίνη ἠθοποιός, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ σταθῆ στὴ σκηνή. Κατόπιν ἄρχισε νὰ σιγνάζη στοὺς δημόσιους χορούς. Εὐτυχῶς, τὸν φώτισε ὁ Θεὸς καὶ κράτησε μερικὰ λεπτὰ καὶ μ' αὐτὰ ψευτοζοῦμε τώρα. Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς πὼς κάποτε εἶχε ὁλόκληρη περιουσία στὰ χέρια του!

.... Τώρα πειὰ βλέπετε ποῦ κατάντησε. Τὸν ἔπασε ἕνα εἶδος τρέλλας. Θέλει νὰ φαίνεται νέος. Θέλει νὰ χορεύη μὲ τὶς γυναῖκες, νὰ μυρίζη τὸ ἄρωμά τους, τὶς πομμάδες τους. Κακόμοιρος γέρο μου!».

Μιλώντας ἡ γρηοῦλα, κύτταζε μὲ μάτια θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα, τὸν μεθυσμένο σύζυγό της, ποὺ ροχάλιζε. Ὕστερα τὸν πλησίασε σιγὰ-σιγὰ καὶ τὸν φίλησε ἁπαλὰ πάνω στὰ μαλλιά του.

Ὁ γιατρὸς σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγη.

Τότε ἐκείνη τὸν ρώτησε:

— Γιατρέ μου, δὲν μοῦ λέτε τὴ διεύθυνσί σας; Ἴσως σᾶς χρειασθῶ γιὰ τὸν καϋμένο τὸν ἄντρα μου. Γιατὶ τὸν ἀγαπῶ, μ' ὅλες του τὶς μουρνταριές. Τὸν λατρεύω, καταλαβαίνετε;....

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιὰ μέρα, ὁ ἀρχαῖος κυνικὸς Κράτης, ἐμάλωσε μὲ τὸν γλύπτη Νικόδημο κι' ἔφαγε ἕνα σκαμπίλι τόσο δυνατό, ὥστε σὲ λίγη ὥρα τὸ μάγουλό του φούσκωσε τρομερά.

Γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ λοιπὸν ἀπὸ τὶς ἐνοχλήσεις τῶν φίλων του, οἱ ὁποῖοι τὸν ρωτοῦσαν πῶς καὶ γιατὶ εἶχε φουσκώσει ἔτσι τὸ μάγουλό του, ὁ ἀτειρίγραπτος κυνικὸς κόλλησε ἐπάνω ἕνα κομμάτι περγαμηνῆς, στὸ ὁποῖο ἔγραψε: «Ν ι κ ό δ η μ ο ς ἐ π ο ί η σ ε»!...

* * *

Ὁ διάσημος γιατρὸς Μπόρντεν βρέθηκε ἕνα πρωὶ νεκρὸς στὸ κρεββάτι του.

Ὁ θάνατός του φάνηκε σὲ πολλοὺς μυστηριώδης καὶ ἀνεξήγητος καὶ πολλὲς σιζητήσεις ἔγιναν σχετικῶς τὴν ἄλλη μέρα. Στὶς συζητήσεις αὐτές, μιὰ κυρία τῆς Αὐλῆς ἐξέφρασε τὴν ἑξῆς ἐξυπνοτάτη γνώμη:

— Νομίζω, ὅτι ὁ θάνατος, τόσο πολὺ φοβόταν τὸ μακαρίτη, ὥστε ἔτρεπε νὰ τὸν παραφυλάξη στὸν ὕπνο του, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὸν πάρη, χωρὶς καιμιὰ ἀντίσταση!....

* * *

Ὁ Ἐρρίκος ὁ Δ' ἐρώτησε μιὰ μέρα τὸν πρεσβευτὴ τῆς Ἱσπανίας ἐὰν ὁ μονάρχης του εἶχε πολλὲς ἐρωμένες.

— Ὁ βασιλεύς μου, ἀποκρίθηκε ὁ πρεσβευτής, εἶνε καλὸς χριστιανὸς καὶ ἀγαπᾶ μονάχα τὴ βασίλισσα.

— Περίεργο! ἀπάντησε ὁ Ἐρρίκος. Κι' ἐγὼ ἐνόμιζα, ὅτι εἶχε ἀρκετὲς φιλενάδες γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ἐξουδετερώνη τὸ.... νομιμοποιημένο κακὸ τοῦ κόσμου!....

* * *

Κατὰ τὸν Ρωσσοϊαπωνικὸ πόλεμο, ἡ ὡραιοτάτη πριγκήπισσα Πρεσνάγια, κόρη τοῦ πρίγκηπος Πετρώφ, εἶχε γίνει ἀδελφὴ τοῦ ἔλεους καὶ περιποιόταν στὰ νοσοκομεῖα τοὺς τραυματισμένους Ρώσσους στρατιῶτες.

Μιὰ μέρα, ἕνας τραυματίας ρώτησε τὴν ὡραία πριγκήπισσα-νοσοκόμο, μὴν ξέροντας ποιὰ εἶνε:

— Ποιὸς εἶνε ὁ πατέρας σου, καλή μου «ἀδελφή»;

— Ὁ Θεός, γενναῖε μου, ἀπάντησε ἡ πριγκήπισσα.

— Ἄχ! πῶς θὰ ἤθελα νὰ εἶχα τὸν Θεὸ.... πεθερό μου! ἀναστέναξε ὁ τραυματίας.

* * *

Ἕνας Ἀθηναῖος εὐπατρίδης συνάντησε μιὰ μέρα τὸν κυνικὸ Διογένη μέσα στὸ Νεκροταφεῖο.

— Τί ζητᾶς ἐδῶ, βρωμερὲ ἄνθρωπε; τὸν ρώτησε περιφρονητικά.

— Ζητῶ νὰ διακρίνω τὰ κόκκαλα τοῦ πατέρα σου, ἀλλ' εἶνε τόσο ἀνακατεμένα ὅλα, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ τὰ ξεχωρίσω, ἀπάντησε ὁ ἔξυπνος Διογένης, ὑποτονώντας τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκωμίων.